

El Sr. Bisbe presideix el cinquanta aniversari de la parròquia de Sant Valentí de Terrassa

► El diumenge dia 17 de febrer, Mn. Saiz Menezes va presidir els actes centrals del cinquanta aniversari de la parròquia de Sant Valentí de Terrassa. El Sr. Bisbe va ser rebut per Mn. Fidel Catalán, administrador parroquial i acompanyà el Sr. Jordi Ballart, alcalde de Terrassa en la visita a la

parròquia i a l'exposició commemorativa. A les 11 del matí el Sr. Bisbe presidí la celebració de l'Eucaristia, concelebrada per diversos preveres, entre ells antics rectors. En acabar beneí els panets de Sant Valentí i els rams de romaní que foren distribuïts als assistents. La Coral Rossinyol acompanyà la celebració amb els cants.

GLOSSA

Seguirà pregant per nosaltres

La notícia de la renúncia del Sant Pare Benet XVI m'arribà per telèfon. Amb el record de fons del dia de la dedicació de l'avui basílica de la Sagrada Família, la primera impressió fou de sorpresa, pensant que havia de comprovar-ho. No calgué: una segona trucada, un correu... la notícia era certa. Em vaig aturar un moment. Una nova sorpresa d'aquest Sant Pare, que acull amb mirada serena i amable i amb actitud atenta. Una sorpresa, aquesta, motivada per una resposta humil, honrada, ponderant el desig de servir i les possibilitats de les pròpies forces. Una renúncia meditada, pregada i raonada. Exemple de fe de qui sap que l'Església i ell mateix estan en mans de Déu des de sempre i per sempre. Una resposta d'amor a l'Església i als fidels que ennobleix la seva figura.

Un gest com aquest és molt personal. Sempre, però, esdevé referent per l'itinerari que l'hi ha portat, pel context en què s'ha produït... per com el mateix Sant Pare ens l'ha explicat i raonat. Sorpren la llibertat d'esperit, la humilitat i la coherèn-

cia personal. Darrere queda, també, la tasca desenvolupada des de la dimensió intel·lectual i des de la dimensió social. Una tasca il·luminada pel seu pensament clar i rigorós.

Superada la sorpresa, la renúncia és una ocasió per pregar per Benet XVI —tot donant gràcies a Déu— i per demanar la seva llum i el seu guiatge sobre els que elegiran el nou successor de Pere. «Jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església, i les forces del reialme de la mort no la podran dominar» (Mt 16,17-18). Que la força de l'Esperit els il·lumini i els doni encert en la seva elecció. L'acollirem i estimarem com a enviat del Senyor per pasturar el seu ramat amb el seu mestratge. «Li pregunta: Simó, fill de Joan, m'estimes? Ell li respon: Sí, Senyor, tu saps que t'estimo. Jesús li diu: Pastura les meves ovelles» (Jn 21,16). Sabrem, també, que, des del silenci i el recolliment, Benet XVI segueix pregant per nosaltres. Fins que Déu vulgui.

Enric Puig Jofra, SJ

Vídeos vocacionals

Dintre de la campanya del Dia del Seminari, cada dia (fins al 19 de març) es penja a la xarxa un breu vídeo amb un testimoni vocacional de bisbes, preveres i seminaristes dels deu bisbats de Catalunya. Els trobareu a: www.diadelseminari.com i www.youtube.com/diadelseminari.

ANEU MAR ENDINS

Anunciar l'Evangelí és la missió de l'Església

A l'costat de la fe i la caritat, l'evangelització és un altre dels grans reptes del moment present per a l'Església i també és un dels objectius de l'Any de la Fe a la nostra diòcesi. Avui —en el clima de la conversió de la Quaresma— dedico unes reflexions a l'evangelització.

El propassat mes d'octubre es va celebrar un Sínode dels Bisbes sobre la Transmissió de la Fe per a la Nova Evangelització. Aquesta expressió de la «Nova Evangelització» és molt freqüent en l'Església avui dia. De què es tracta, de fet? Diguem primer de tot que l'Evangelí i el contingut de la fe no han canviat. La persona de Jesucrist i l'Evangelí són els de sempre i no cal afegir-hi res. L'Església ha de fer present i anunciar Jesucrist que és el mateix ahir, avui i sempre. Evangelitzar és la missió de l'Església tal com ens ho recordà Pau VI en l'Exhortació Apostòlica *Evangelii nuntiandi*.

El beat Joan Pau II, ara fa uns vint anys, ens va donar una consigna que s'ha fet famosa. Va dir a tota l'Església que hem de centrar-nos en una nova evangelització, que no és nova perquè proposi continguts nous sinó perquè nosaltres, conscients del moment històric que vivim i adonant-nos també de l'evolució del món, cal que siguem avui testimonis de l'Evangelí i de la Persona de Jesús «amb nou ardor, amb nous mètodes, amb noves expressions».

Amb un nou ardor perquè tots hem de ser testimonis amb la nostra vida de la fe que professem. Aquest ardor l'exigeix la coherència amb les creences i, en definitiva, és una exigència de santedat. Amb nous mètodes perquè hem de saber emprar tots els mitjans possibles tenint en compte que les circumstàncies del món han canviat molt. I hem de fer-ho amb noves expressions, perquè als homes d'avui hem de parlar-los amb els llenguatges d'avui.

En l'homília de la missa de clausura del recent Sínode, el Papa Benet XVI indicà que la nova evangelització afecta a tota la vida de l'Església. I el Papa assenyalava tres àmbits d'aquesta nova evangelització d'avui. El primer àmbit és la pastoral ordinària, les activitats de l'Església, que ha de tenir com a prioritat suscitar en els cristians la fe i la vida sacramental, sobretot l'Eucaristia.

En segon lloc, la nova evangelització té un àmbit propi en la missió *ad gentes*, aquells que —a terres de missions o aquí— encara no coneixen Crist. Per mor de la globalització i dels desplaçaments de la població, el primer anunci de Jesús i de l'Evangelí és necessari també en els països d'antiga evangelització com ho és el nostre.

El tercer àmbit subratllat pel Papa es refereix a les persones batejades que no viuen les exigències del seu baptisme. Benet XVI indicava que l'Església ha de dedicar-les una atenció particular per tal que, trobant novament Jesucrist tornin a descobrir el goig de la fe i les pràctiques religioses de la comunitat dels fidels.

L'Església sempre estarà en estat de missió. Si no és missionera i evangelitzadora, l'Església no és res.

† Josep Àngel Saiz Menezes
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

ISABEL PERA

Pelegrinatge ignasià

Els dies 22 i 23 els jesuïtes de Catalunya convoquen un nou pelegrinatge de Montserrat a Manresa, perquè els joves puguin fer el darrer tram del Camí ignasià, repetint l'experiència d'Ignasi de Loiola l'any 1522. Reviure aquest temps pot ajudar, segons l'organitzador David Guindulain (dguindulain@gmail.com/669 485 781), «aquells que s'enfronten a decisions importants per a la seva vida». La Isabel Pera fa tres anys que el realitza.

Què significa per a tu aquest pelegrinatge?

Trobada, pregària, pau, il·lusió, natura, alegria i aturar-me per prendre consciència del moment —inici de la primavera i de la Setmana Santa. És una experiència que intento repetir per moltes raons: la vetlla —moment de pregària personal i trobada amb Déu—, el contacte amb la natura...

En què t'enforteix espiritualment?

Un el comença d'una manera i l'acaba renovat, amb un nou impuls vital. En arribar a Montserrat regna un silenci que ajuda a trobar el silenci que també existeix dins nostre, amagat. La vetlla del divendres et connecta amb tu, amb els altres i amb Déu d'una manera molt especial. Recomano aquesta experiència perquè és un seguit de moments únics que són un autèntic regal.

Per què ajuda a afrontar decisions de la vida?

El pelegrinatge reviu les passes de sant Ignasi i també l'evolució personal que va fer al llarg del recorregut: com va saber despullar-se d'allò extern i superficial per trobar allò més autèntic en ell mateix, la seva vocació vital i allò que la vida esperava d'ell. Reviure aquest camí pot ajudar a afrontar decisions de la pròpia vida des d'un nou angle, més essencial i lúcid.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Què és peculiar de l'Evangeli de Joan. Notes per a llegir bé el quart evangeli

Hi ha Revelació de Déu quan alguna realitat que podem qualificar com a *Paraula* de Déu es fa present als homes que la poden reconèixer. Joan ho explicita conscientment:

a) Ho explicita en el Pròleg: «El Logos s'ha fet *sarx*»: carn, home.

b) Ho expliciten les frases que comencen amb «jo sóc»: jo sóc la Llum; jo sóc el Pa de Vida; Jo sóc la Porta; Jo sóc el Bon Pastor; Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida; Jo sóc la Resurrecció i la Vida; Jo sóc. Es refereixen a la relació de Déu amb nosaltres. Tenen a veure amb el doble moviment de descens i d'ascens propi de l'Encarnació i de l'Elevació del Fill de l'home.

c) Les respostes de Jesús, tant «als jueus» com a persones concretes són respostes elevades, que sembla que vinguin d'un nivell més elevat que el llenguatge dels seus interlocutors. Vol indicar que «vosaltres sou d'aquí baix, mentre que jo sóc de Dalt». Nosaltres som del món mentre que Ell és del Pare.

d) Aquí rau la font del simbolisme del quart evangeli: les coses visibles que preocupen al cec que vol la vista dels ulls de la cara, o a la samaritana que vol l'aigua del pou, o al paralític que vol moure's amb agilitat, són símbol de les coses invisibles que apareixen com a dons gratuïts de Déu. L'home mateix és símbol i imatge de Déu. Hi ha una mediació important: Crist, ja que «qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare».

Dr. Josep M. Rovira Beloso

(*Déu fa créixer les persones*, Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

«Para no sentirse nunca humillado»

Albert Schweitzer, filòsof, teòleg, mèdic, fundador del Hospital Misión de Lamborene (Gabón) y premio Nobel de la Paz, afirmaba:

—«¡Librenos Dios! ¡Qué peligro! El hombre reina sobre la naturaleza antes de haber aprendido a reinar sobre sí mismo»: el amor propio.

Desde antiguo se ha *preparado* a los elefantes para que, en plena batalla, sepan *aguantar el dolor* que les producen las flechas y las lanzas venidas del enemigo clavadas en sus carnes...

Así nosotros deberíamos aprender a soportar y aguantar las palabras, las injurias, los hechos que *hieren* nuestra sensibilidad —el amor propio— siguiendo el ejemplo de Jesús escarnecido, humillado, crucificado.

No hay otro camino: «Por la cruz a la luz». ¡Aunque nos duela! Después obtendremos el contento interior y más unión con Jesús.

No tengamos complejo de víctima. Por el contrario: —«Seamos fuertes espiritualmente. Nadie podrá herirnos.»

—«Seamos nobles interiormente. Nada ni nadie podrá ofendernos.»

—«Seamos valientes —humildes. Entonces hará falta una gran cruz para crucificarnos. No obstante, sabremos sonreír y perdonar.»

El P. Saint-Mars enseña: «Solamente el humilde, el que intenta imitar y seguir a Jesús sufriente, es quien “no se siente nunca humillado”».

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Nodrir la fe

La vida cristiana, viscuda plenament, viscuda amb aquella fidelitat a Déu que vam prometre en rebre el baptisme, sovint esdevé un noble combat per guardar intacta la puresa de la fe. Això, que és veritat, ens pot fer pensar que la fe és una realitat espiritual que es manté sense canvis, sempre igual, tal com fou rebuda.

Però hi ha un altre aspecte, amb relació a la fe, que no podem negligir: hem de fer el possible per fer rendir la nostra fe, per fer-la créixer. Perquè com més ferma tingui la nostra fe, amb més intensa fidelitat es reflectirà en nosaltres que Crist és la nostra vida, que nosaltres no vivim sinó de Crist mateix.

Per aconseguir això, tenim dues maneres de fer. Una és demanar-ho a nostre Senyor, perquè ell augmenti la nostra fe. Amb una pregària molt senzilla i clara, curta i rasa, gairebé com un crit ofegat que només pugui escoltar qui l'ha d'escoltar, els apòstols demanen: «Senyor, augmenteu la nostra fe» (*Lc 17,5*).

I Jesús no els diu que no els augmentarà la fe. Però tampoc els diu que sí. Els compara la fe amb un petit gra de mostassa (*Lc 17,6*). En un altre moment ja els havia comparat el Regne de Déu amb un gra de mostassa, un gra molt petit, però que un cop plantat i ben regat arriba a créixer qui-sap-lo (cf. *Mt 13,31-34*).

És com si els digués (segona manera de fer): «Jo us ajudaré, sí, us donaré la fe, però vosaltres planteu-la i regueu-la perquè creixi. Planteu-la, fent que les seves arrels s'abeurin en el riu de la gràcia, en el riu de la gràcia dels sagraments» (cf. *Sl 1,3*).

Així, la fe ens portarà a penetrar fins al cor dels sagraments; i la vida sacramental farà que augmenti i s'enforteixi la nostra fe. Aleshores, la nostra vida i la nostra fe creixeran agermanades.

Josep Urdeix

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

10. ✠ Diumenge IV de Quaresma [(lit. hores: 4a setm.): ■ Js 5,9a.10-12 / Sl 33 / 2Co 5,17-21 / Lc 15,1-3.11-32; o bé (del cicle A): 1Sa 16,1b. 6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41 (o més breu: 9,1.6-9.13-17.34-38)]. Sant Simplicí, papa (468-483).

11. Dilluns [■ Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54. (Qualsevol fèria d'aquesta setmana es poden fer les lectures següents: Mi 7,7-9 / Sl 26 / Jn 9,1-41)]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859).

12. Dimarts [■ Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3a.5-16]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295).

13. Dimecres [■ Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova.

14. Dijous [■ Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5,31-47]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica.

15. Divendres [■ Sv 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.14.25-30]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica.

16. Dissabte [■ Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999).

DIUMENGE IV DE QUARESMA

▀ Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte». Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia, que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

▀ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R. Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, / exalceu plegats el seu nom. / He demanat al Senyor que em guiés: ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum, / i no haureu d'abaixar els ulls, avergonyits. / Quan els pobres invoquen el Senyor, / els escolta i els salva del perill. R.

▀ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

▀ Evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells». Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: "Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca". Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arrebegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors". I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, correu a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu". Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat". I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: "Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat en bona salut, ha fet matar el vedell gras". El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, ¿fas matar el vedell gras?". El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat".»

▀ Lectura del libro de Josué (Jo 5,9a.10-12)

En aquellos días, el Señor dijo a Josué: «Hoy os he despojado del oprobio de Egipto.» Los israelitas acamparon en Guilgal y celebraron la Pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó. El día siguiente a la Pascua, ese mismo día, comieron del fruto de la tierra: panes ázimos y espigas fritas. Cuando comenzaron a comer del fruto de la tierra, cesó el maná. Los israelitas ya no tuvieron maná, sino que aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

▀ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved que bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor; / que los humildes lo escuchen y se alegren. R. Proclamad conmigo la grandeza del Señor, / ensalcemos juntos su nombre. / Yo consulté al Señor, y me respondió, / me libró de todas mis ansias. R.

Contempladlo, y quedaréis radiantes, / vuestro rostro no se avergonzará. / Si el afligido invoca al Señor, él lo escucha / y lo salva de sus angustias. R.

El retorn del fill pròdig. Pintura de Murillo, National Gallery (Washington)

▀ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,17-21)

Hermanos: El que es de Cristo es una criatura nueva. Lo antiguo ha pasado, lo nuevo ha comenzado. Todo esto viene de Dios, que por medio de Cristo nos reconcilió consigo y nos encargó el ministerio de la reconciliación. Es decir, Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirle cuentas de sus pecados, y a nosotros nos ha confiado la palabra de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo os exhortara por nuestro medio. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no había pecado Dios lo hizo expiación por nuestro pecado, para que nosotros, unidos a él, recibamos la justificación de Dios.

▀ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús los publicanos y los pecadores a escucharle. Y los fariseos y los escribas murmuraban entre ellos: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos.» Jesús les dijo esta parábola: «Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: "Padre, dame la parte que me toca de la fortuna." El Padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, emigró a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y tanto le insistió a un habitante de aquel país que lo mandó a sus campos a guardar cerdos. Le entraban ganas de llenarse el estómago de las algarrobas que comían los cerdos; y nadie le daba de comer. Recapacitando entonces, se dijo: "Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros."»

Se puso en camino adonde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se conmovió; y, echando a correr, se le echó al cuello y se puso a besarlo. Su hijo le dijo: "Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo." Pero el padre dijo a sus criados: "Sacad en seguida el mejor traje y vestido; ponédele un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero cebado y matadlo; celebremos un banquete, porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido, y lo hemos encontrado." Y empezaron el banquete.

Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y el baile, y llamando a uno de los mozos le preguntó qué pasaba. Este le contestó: "Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha matado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud." Él se indignó y se negaba a entrar; pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Y él replicó a su padre: "Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; y cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado." El padre le dijo: "Hijo, tú siempre estás conmigo, y todo lo mío es tuyo: deberías alegrarte, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido, y lo hemos encontrado."»

COMENTARI

Pare, he pecat contra tu

Tot el capítol 15è de l'evangeli de Lluc està centrat en la misericòrdia de Déu envers els pecadors, i ho fa amb tres paràboles: l'ovella perduda, la moneda perduda i el fill perdut. En la lectura evangèlica d'aquest diumenge només apareix la introducció al capítol i la darrera de les paràboles.

La introducció ens presenta Jesús envoltat, d'una banda, de cobradors d'impostos i d'altres pecadors i, de l'altra, de fariseus i de mestres de la Llei. Els primers s'acosten a Jesús per escoltar-lo, els segons per criticar la seva conducta d'acostament als pecadors.

Jesús els proposa una paràbola on apareixen tres personatges, un pare i els seus dos fills, que represen-

ten, cadascun d'ells, una personalitat real: els pecadors, els mestres de la Llei, i Jesús mateix.

Els dos fills són dolents, cadascú a la seva manera. El fill petit, perquè s'aparta del pare i malgasta una bona part del patrimoni familiar, amb una clara actitud d'irresponsabilitat. El fill gran perquè, tot i mantenint-se prop del pare, menysprea el seu germà petit i no vol compartir ni festa ni sostre amb ell. Tots dos tenen el cor malaltís. Una diferència cabdal, però, els diferencia. Mentre que el fill petit és capaç, mogut per l'estómac buit, d'adonar-se de la situació que viu, el gran és incapaç de fer-ho per la seva autosuficiència.

El pare és el personatge central. Primer de tot transigeix amb les reclamacions del petit i el deixa fer,

però després, quan veu que retorna, es commou, surt a trobar-lo i el refà en la dignitat de fill i hereu. Però també ha de sortir a trobar el germà gran que no vol entrar a casa i el mou a reflexionar.

La misericòrdia del pare de la paràbola trenca els esquemes de l'obrar humà; difícilment nosaltres faríem com ell fa. Per això és imatge de Déu, Pare misericordiós, disposat a sortir a trobar tothom, perquè tots som pecadors i necessitats del perdó gratuït de Déu. És una invitació a celebrar el sagrament de la Reconciliació i a posar la nostra vida de pecadors en mans del nostre Pare del cel, ric en perdó.

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 9, a les 10.30 h. Presideix la 2a Trobada Diocesana d'Acollidors de Promesos a la parròquia de Sant Pere d'Octavià de Sant Cugat del Vallès.

Aquest diumenge dia 10, a les 18 h. Pronuncia la conferència: *La veritat de l'amor humà* a la Sala Capitular de la Catedral.

A les 20 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia a la Catedral en la Cloenda de la 4a Setmana de la Família.

Dilluns dia 11, (tot el dia). Visita Pastoral a la parròquia de Sant Josep de la Llagosta.

Dimarts dia 12 (a la tarda). Visita Pastoral a la parròquia de Sant Josep de la Llagosta.

Dimecres dia 13, a les 19.30 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de Santa Maria del Jaire al barri de La Torreta (La Roca del Vallès) en el XXV Aniversari de la seva Dedicació.

Dissabte dia 16, a les 21.30 h. Presideix la Vetlla de Pregària per les Vocacions al Seminari (Valldoreix).

Diumenge dia 17, a les 10.30 h. Als estudis de TVE (la 2), celebra l'Eucaristia retransmesa per televisió amb motiu del Dia del Seminari.

A les 20 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Vicenç de Mollet, en la Cloenda de la Visita pastoral a l'Arxiprestat de Mollet.

▶ NOTÍCIES

Ritu de l'elecció dels catecúmens. El dia 17 de febrer, primer diumenge de Quaresma, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar va celebrar la missa a les 12 a la Catedral. En el curs de la celebració varen inscriure el seu nom vuit catecúmens de Terrassa, Sabadell, Rubí i Montcada i Reixac que rebran el baptisme per Pasqua. A la fotografia apareixen acompanyats dels seus padrins i catequistes.

Escola de Pregària per a Joves. El divendres dia 15 de febrer a les 20.30 h Mons. Saiz Meneses presidi a la catedral l'Escola de Pregària per a Joves en

l'inici de la Quaresma. La trobada s'inicià amb una processó presidida per la creu fins a la Capella del Santíssim. Després d'escoltar la Paraula de Déu, el Sr. Bisbe reflexionà sobre el sentit de la Quaresma i convidà els joves —uns 200— a intensificar la seva conversió. Seguí una llarga estona de pregària davant el Santíssim exposat i s'acabà amb la benedicció.

El Sr. Bisbe beneeix una gruta de la Mare de Déu de Lourdes a Sant Celoni. El dissabte dia 16 de febrer a les 18.30 h Mons. Josep Àngel Saiz celebra la missa a la parròquia de Sant Martí de Sant Celoni i beneí una gruta de la Mare de Déu de Lourdes al pati de la rectoria. Concelebraren Mn. Lluís Pou, vicari episcopal, i Mn. Ignasi Fuster, rector, entre altres preveres. Hi assistiren el Sr. Joan Castaño, alcalde, i el Sr. Alex Canalís, president de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de les diòcesis de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat.

El Sr. Bisbe visita les obres de l'escola La Salut. El dimecres dia 13 de febrer Mons. Saiz Meneses va visitar les obres que s'estan duent a terme a l'escola La Salut a Sabadell per a adequar les aules, el gimnàs, la biblioteca i l'espai destinat a capella. Va ser informat pels arquitectes i constructors de la bona marxa de les obres que farà que les instal·lacions es-

tiguin a punt per a la seva propera inauguració i per acollir els alumnes el curs vinent. El centre escolar diocesà està fent un gran esforç per a ser una escola de qualitat cristiana oberta a tots els alumnes.

▶ AGENDA

Missa en ritu hispanomossàrab. Aquest dissabte dia 9, a les 19.30 h a la parròquia de Sant Pere de Terrassa. Celebrant: Mn. Josep Monfort.

Déu et crida a ser capellà? Recés vocacional amb el Sr. Bisbe. Per a joves a partir de 17 anys, al Seminari Diocesà (Valldoreix). Aquest dissabte dia 9 de març de 10 a 17 h. Informació: tel. 636 305 214.

Conferència. Mn. David Abadías: *La Seu de Pere: història i actualitat del Papat.* Aquest dissabte 9 de març a les 17.30 h, a la Sala Capitular de la Catedral. Organitza: Federació de Cristians de Catalunya a Terrassa.

Dominica Laetare. Missa en cant gregorià. Aquest diumenge dia 10 a les 11 h. A les esglésies de Sant Pere de Terrassa. Presideix Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar.

Veniu a mi. La Passió de Llinars del Vallès. Dies de representació: 16, 17, 23 i 24 de març, a les 17 h. (Durada 2 h 45 minuts) Lloc: Cinema-teatre de Llinars del Vallès (c/ Ravalet 15-17). Venda d'entrades: tel. 609 16 77 51 (de 10 a 12 i de 18 a 20 h, de dilluns a divendres). O bé: lapassiodellinars@tilltal-teatre.cat

Recés de la Fraternitat de Santa Maria de la Resurrecció (de viudes que ho han estat prematurament). Dies 16 i 17 de març de 2013. A l'Hostatgeria del Monestir de Sant Pere de les Puel·les (Sarrià - Barcelona). Informació: Maria Rosa Serrano, Vda. Sanromà, tel. 933 397 151.

▶ D'ALTRES BISBATS

Cap de Setmana d'Encontre Matrimonial. Dies 15, 16 i 17 de març. A la Casa d'Exercicis Sant Ignasi (Jesuïtes) de Sarrià. Informació i inscripcions: tel. 932 188 876.

Recés. Dirigit pel P. Jordi Maria Gil, de l'Orde del Carme. Diumenge dia 10 de març. Lloc: Casa de Betània (c/ Bonavista 37, Cornellà). Informació: tel. 933 751 102.

REMAD MAR ADENTRO

Anunciar el Evangelio es la misión de la Iglesia

Junto con la fe y la caridad, la evangelización es otro de los grandes retos de esta hora para la Iglesia y es también uno de los objetivos del Año de la Fe en nuestra diócesis. Hoy —en el clima de la conversión de la Cuaresma— dedico unas reflexiones a la evangelización.

Durante el pasado mes de octubre se celebró un Sínodo de los Obispos sobre la Transmisión de la Fe para la Nueva Evangelización. Esta expresión de «Nueva Evangelización» es muy frecuente en la actualidad de la Iglesia. ¿De qué se trata en realidad? Digamos ante todo que el Evangelio y el contenido de la fe no han cambiado. La Persona de Jesucristo y el Evangelio son los de siempre y no hay que añadir nada. La Iglesia ha de hacer presente y anunciar a Jesucristo que es el mismo ayer, hoy y siempre. Evangelizar bien es la misión esencial de la Iglesia como nos recordó Pablo VI en la Exhortación Apostólica *Evangelii nuntiandi*.

El beato Juan Pablo II, hace ahora unos veinte años, nos lanzó una consigna que se ha hecho famosa. Dijo a toda la Iglesia que hemos de centrar-

nos en una nueva evangelización, que no es nueva porque proponga contenidos nuevos sino porque nosotros, conscientes del momento histórico en que vivimos y conscientes también de la evolución del mundo, es necesario que seamos hoy testigos del Evangelio y de la Persona de Jesús «con nuevo ardor, con nuevos métodos, con nuevas expresiones».

Con un nuevo ardor, porque todos hemos de ser testigos con nuestra vida de la fe que profesamos. Este ardor lo exige la coherencia con las creencias y en definitiva es una exigencia de santidad. Con nuevos métodos, porque hemos de saber utilizar todos los medios posibles, ya que han cambiado mucho las circunstancias del mundo. Y debemos hacerlo con nuevas expresiones, porque a los hombres de hoy hemos de hablarles con los lenguajes de hoy.

En la homilía de la misa de clausura del Sínodo reciente, el Papa Benedicto XVI señaló que la nueva evangelización afecta a toda la vida de la Iglesia. Y el Papa señalaba tres ámbitos de esta nueva evangelización. El primer ámbito es la pastoral ordinaria, las actividades de la Iglesia, que ha de tener como prio-

ridad suscitar en los cristianos la fe y la vida sacramental, sobre todo la Eucaristía.

En segundo lugar, la nueva evangelización tiene un ámbito propio en la misión *ad gentes*, a los que —en tierras de misión o aquí— todavía no conocen a Cristo. El primer anuncio de Jesús y del Evangelio, a causa de la globalización y de los desplazamientos de poblaciones, se impone también en los países de antigua evangelización, como es el caso del nuestro.

El tercer ámbito subrayado por el Papa Benedicto XVI se refiere a las personas bautizadas pero que no viven las exigencias de su bautismo. Indicaba el pontífice que la Iglesia ha de dedicarles una atención particular para que, encontrando nuevamente a Jesucristo, vuelvan a descubrir el gozo de la fe y las prácticas religiosas de la comunidad de los fieles.

La Iglesia siempre estará en estado de misión. Si no es misionera y evangelizadora, la Iglesia no es nada.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Obispo de Terrassa